

แบบฝึกหัด เรื่อง ระดับของภาษา

ตอนที่ ๑ ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด

๑. ข้อความต่อไปนี้ เป็นภาษาระดับใด

“ฮือ ! ไอ้เพลงเกี่ยวข้าวนี้มันปลุกใจเหมือนกันหรือ?” สมภารถามอย่างอัศจรรย์ใจ สมภารร่าง ก้มลงคว่ำพลองมาถือไว้แล้วคำรามว่า “ไอ้เทียม มีงอยามาวอนเจ็บตัว เอ้า! ไหนว่า จะมาช่วยกันลงแขกเกี่ยวข้าว ก็รีบ ๆ กระจายกันออกไป อย่ามัวชักช้า เที่ยงตรงตะวันตรงหัว”

ก. ระดับเป็นทางการ

ข. ระดับกึ่งทางการ

ค. ระดับภาษาปาก

ง. ระดับพิธีการ

๒. จงเปลี่ยนคำที่ขีดเส้นใต้ให้เป็นภาษากึ่งทางการ

“พ่อแม่ของเขาตายเพราะกินเหล้าจัดทั้งคู่เขาเป็นคนหัวดีแต่ไม่ได้เรียนหนังสือ”

ก. คุณพ่อคุณแม่ของเขาสิ้นลมหายใจเพราะดื่มเหล้าจัดทั้งคู่ เขาเป็นคนหัวใสแต่ไม่ได้เรียนหนังสือ

ข. คุณพ่อคุณแม่ของเขาสิ้นใจเพราะดื่มเหล้าจัดทั้งคู่ เขาเป็นคนหัวสมองใสแต่ไม่ได้เรียนหนังสือ

ค. คุณพ่อคุณแม่ของเขาเสียชีวิตเพราะดื่มเหล้าจัดทั้งคู่ เขาเป็นคนสมองดีแต่ไม่ได้เรียนหนังสือ

ง. บิดามารดาของเขาเสียชีวิตเพราะดื่มสุราจัดทั้งสองคน เขาเป็นคนสมองดีแต่ไม่ได้เรียนหนังสือ

๓. ข้อใดใช้ระดับภาษาต่างจากข้ออื่นมากที่สุด

ก. งานศพของคุณลุงจัดที่วัดลาดพร้าว

ข. ผู้ปกครองควรดูแลบุตรหลานอย่างใกล้ชิด

ค. ดิฉันขอเรียนท่านประธานตามตรงว่า ดิฉันหาแฟ้มเอกสารไม่พบค่ะ

ง. ข้าพเจ้ามีความประสงค์ที่จะอำนวยความสะดวก ให้ท่านทั้งหลายมีความสุขทั่วกัน

๔. ข้อใดใช้ภาษาระดับทางการ

ก. เขาเป็นพวกตาสีตาสาไม่รู้เรื่องการบ้านการเมือง

ข. ฝ่ายปกครองประกาศว่าจะเอาจริงเอาจังกับนักเรียนหนีเรียน

ค. ขณะนี้คณะกรรมการนักเรียนยังทำงานไม่เป็นรูปเป็นร่างเท่าไรนัก

ง. การกลับคำให้การของผู้ต้องหา มีผลอย่างยิ่งต่อกระบวนการสอบสวน

๕. ประโยคในข้อใดใช้ภาษาระดับเดียวกันทั้งหมด

- ก. มารดาของข้าพเจ้าเสียชีวิตตั้งแต่ข้าพเจ้ายังเล็ก ๆ คุณพ่อจึงมีภรรยาใหม่
- ข. ฉันมีงานอดิเรกหลายอย่าง เช่น ปลุกต้นไม้ เลี้ยงปลา และเก็บแสตมป์
- ค. คุณพ่อคุณแม่ทั้งหลายต่างต้องการให้บุตรธิดาของตนประสบความสำเร็จในชีวิต
- ง. ในวาระคล้ายวันเกิดของคุณย่าดิฉันขอกราบอวยพรให้คุณย่ามีสุขภาพดี มีอายุยืนนานไม่เจ็บไม่ไข้จะ

๖. ข้อใดใช้ภาษาระดับพิธีการได้ดีที่สุด

- ก. บิดามารดาเป็นบูรพาจารย์ของลูกทุกคน
- ข. ศิษย์ทั้งหลายตระหนักดีว่าคุณครูทุกท่านมีความวิริยะ อุตสาหะอย่างยิ่ง
- ค. บิดามารดามีหน้าที่เป็นครูผู้อบรมสั่งสอนลูกชายหญิงของตนเองโดยตรง
- ง. ครู อาจารย์ ผู้สอนวิชาต่าง ๆ เป็นคนอบรมสั่งสอนให้ผู้เรียนความรู้เพื่อเป็นแนวทางประกอบอาชีพ

๗. ข้อความต่อไปนี้เป็นภาษาระดับใด

“เฮ้ย ใครเอาหมาตายมาโยนไว้ในวัด เหม็นวายร้ายเลย” อีกคนหนึ่งค้านว่า “ข้าไม่เห็นมีหมาขึ้นหว่า”
หงอนหน้าขึ้นทางมุกย้อน “ถ้าปู่บุญแกคงทากับข้าวทั้งไว้นบุดเหม็นเน่ากระมังวะ”

- ก. ระดับเป็นกันเอง
- ข. ระดับกึ่งทางการ
- ค. ระดับเป็นทางการ
- ง. ระดับไม่เป็นทางการ

๘. ข้อใดใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสม

- ก. หลวงตานอนอยู่ในกุฏิ
- ข. เขามีความสุขอย่างทรหด
- ค. เธอเศร้าใจอย่างแรงที่แม่ลดค่าขนม
- ง. การฝึกฝนบ่อย ๆ นำมาซึ่งความชำนาญ

๙. ภาษาระดับพิธีการ ใช้เนื่องในโอกาสใด

- ก. การประชุมกลุ่มหรืออภิปรายกลุ่ม
- ข. การกล่าวรายงานในพิธีมอบปริญญาบัตร
- ค. การเขียนจดหมายระหว่างเพื่อน
- ง. บทความในหนังสือพิมพ์ กิจธุระต่าง ๆ

๑๐. การเลือกใช้ภาษาต้องคำนึงถึงสิ่งใด

ก. บุคคล

ข. กาลเทศะ

ค. เนื้อหาสาระ

ง. ถูกทุกข้อ

ตอนที่ ๒ ให้นักเรียนวิเคราะห์ข้อความต่อไปนี้ แล้วจับคู่ระดับภาษาให้เหมาะสม

๑. “ขอพระบรมเดชานุภาพแห่งสมเด็จพระบูรพมหากษัตริยาธิราช จงคุ้มครองประเทศชาติและประชาชนชาวไทยให้ผ่านพ้นภัยพิบัติทั้งปวง อริราชศัตรูภายนอกอย่าล่วงเข้าทำอันตรายได้ ศัตรูหมู่พาลภายในให้อวดวายุพ่ายแพ้ยั่วตัว บ้านดาลความสุขความมั่นคงให้บังเกิดทั่วผืนดิน บ้านดาลความร่มเย็นแก่เอกราชนครบคมเขตขอบขันทีสีมา”	ระดับกึ่งทางการ
๒. “ช่วงเรียนอยู่ในระดับมัธยม ผู้ที่มีความขยันมุ่งมั่นจะเข้ามหาวิทยาลัยให้ได้ จะไม่สนใจสิ่งแวดล้อมรอบกายทั้งสิ้น ยกเว้นสิ่งที่เขาคิดว่าจะสามารถทำให้เขาสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ ชีวิตนักเรียนมัธยมจึงมีแต่ตัว ตัว และตัว กีฬาค้นไม่เล่น กิจกรรมฉันไม่มีเวลาทำ และยิ่งห้องสมุด ฉันไม่ทราบว่าจะเข้าไปทำไม เพราะเวลาทั้งหมดจะต้องใช้ท่องตำราอย่างเดียวนะ แล้วก็มักจะประสบความสำเร็จตามที่คิดเสียด้วยคือสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้”	ระดับพิธีการ
๓. “เฮ้ย! ใครเอาหมาตายมาโยนไว้ในวัดวะ เหม็นวายร้ายเลย” อีกคนหนึ่งค้ำหน้าว่า “ข้าไม่เห็นมีหมาที่นี่หว่า” แหงนหน้าขึ้นทำมุกย้อน “ปู่บุญแกคงทำกับข้าวทิ้งไว้จนบูดเหม็นเน่าละมัง”	ระดับทางการ
๔. “แพทย์หญิงรุ่นพี่นี้หนึ่งเหนียวดีจริง แก่เร็วยายากกว่าแพทย์ชายถึง ๒ เท่า แพทย์รุ่นนี้ชอบกลที่พี่ญามีจรรยาชอบแพทย์ชายมากกว่า ผิดปกติจริง ๆ แพทย์ชายตายไปแล้ว ๑๒ คน แพทย์หญิงตายไปเพียง ๒ คน”	ระดับกันเอง
๕. “บทละครไทยเป็นอีกรูปเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของวรรณกรรมไทย บทละครของไทยเป็นวรรณกรรมที่ประพันธ์ขึ้นทั้งเพื่ออ่านและเพื่อแสดง รูปแบบที่นิยมกันมาแต่เดิมคือบทละครรำ ต่อมา มีการปรับปรุงละครรำให้ทันสมัยขึ้นตามความนิยมแบบตะวันตก จึงมีรูปแบบใหม่เกิดขึ้น ได้แก่ ละครดึกดำบรรพ์ ละครพันทาง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการรับรูปแบบละครจากตะวันตกมาดัดแปลงให้เข้ากับสังคมไทยและวัฒนธรรมไทย ทำให้การละครไทยพัฒนาขึ้นโดยมีกระบวนการแสดงที่แตกต่างไปจากละครไทยที่มีอยู่ มาเป็นละครร้อง ละครพูด และละครสังคีต”	ระดับไม่เป็นทางการ